

Elia - Nummer sex

Tio prövningar

Jeff Pippenger

2023-10-05

Vi har behandlat Elias symbolik och använder nu berättelserna om berget Karmel och berget Sinai för att belysa en fortskridande prövningsprocess för protestantismens horn och en fortskridande politisk utveckling för republikanismens horn, vilken löper parallellt med protestantismens horn.

Den föregående artikeln behandlade upproret i Fjärde Mosebokens trettonde och fjortonde kapitel, vilket identifierar det tionde och sista provet för det forntida Israel efter deras övergång genom Röda havet. Historien överensstämmer med inledningen av milleritrörelsens historia, men också med historien om Guds avslutande rörelse. Verket för alla de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton fullbordas genom en rörelse i början och en rörelse i slutet.

”Den ängel som förenar sig i förkunnelsen av den tredje ängels budskap skall upplysa hela jorden med sin härlighet. Här förutsägs ett verk av världsomfattande omfattning och ovanlig kraft. Adventrörelsen 1840–44 var en härlig uppenbarelse av Guds kraft; den första ängels budskap bars till varje missionsstation i världen, och i vissa länder fanns det det största religiösa intresse som har bevitnats i något land sedan sextonhundratalets reformation; men dessa skall överträffas av den mäktiga rörelsen under den sista varningen från den tredje ängeln.” The Great Controversy, 611.

Mellan historien om begynnelse-rörelsen och avslutnings-rörelsen finner vi Laodiceaförsamlingens historia. Ängeln som upplyser jorden med sin härlighet identifieras tydligt som en rörelse, inte som en församling.

”Om Babylon, vid den tid som förs fram i denna profetia, förklaras: ’Hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar.’ Uppenbarelseboken 18:5. Hon har fyllt sin skulds mått, och fördärvet är i begrepp att drabba henne. Men Gud har fortfarande ett folk i Babylon; och innan hans domar hemsöker henne måste dessa trofasta kallas ut, så att de inte blir delaktiga i hennes synder och ’inte får del av hennes plågor’. Därav den rörelse som symboliseras av ängeln som kommer ner från himlen, upplyser jorden med sin härlighet och ropar mäktigt med stark röst, medan han förkunnar Babylons synder. I samband med hans budskap hörs kallelsen: ’Gå ut från henne, mitt folk.’ Dessa tillkännagivanden, förenade med den tredje ängels budskap, utgör den sista varning som ska ges till jordens invånare.” Den stora striden, 604.

Alla profeterna är överens med varandra, och de identifierar alla ”de sista dagarna” mer specifikt än de identifierar de dagar då profetiorna förkunnades. Som ett exempel på detta fenomen var och är ängeln i Uppenbarelseboken arton förebildad av ängeln i Uppenbarelseboken tio. Båda upplyser jorden med dess härlighet när den stiger ned. Syster White identifierar den första ängeln i boken Tidiga skrifter.

”Jesus gav en mäktig ängel uppdraget att stiga ner och varna jordens invånare att bereda sig för hans andra ankomst. När ängeln lämnade Jesu närvaro i himlen, gick ett utomordentligt klart och härligt ljus framför honom. Jag fick veta att hans uppdrag var att upplysa jorden med sin härlighet och varna människan för Guds kommande vrede.” Early Writings, 245.

Den ängeln i Uppenbarelseboken arton steg ned den 11 september 2001. Den hade förebildats av den ängel som steg ned den 11 augusti 1840. I Jesaja kapitel sex visas Jesaja templet i himlen och Guds härlighet. I vers tre i kapitel sex anges att hela jorden är full av Guds härlighet. Detta sker när ängeln i Uppenbarelseboken arton stiger ned.

Och efter detta såg jag en annan ängel komma ner från himlen med stor makt; och jorden upplystes av hans härlighet. Uppenbarelseboken 18:1.

Den tredje versen i Jesaja sex identifierar samma historia.

Och den ene ropade till den andre och sade: Helig, helig, helig är Herren Sebaot; hela jorden är full av hans härlighet. Jesaja 6:3.

Syster White sammanför Jesajas syn av helgedomen med rörelsen i Uppenbarelseboken arton.

”Seraferna inför tronen är så uppfyllda av vörnadsfull bävan när de skådar Guds härlighet att de inte för ett ögonblick ser på sig själva med självbelåtenhet eller med beundran för sig själva eller för varandra. Deras pris och ära tillhör Herren Sebaot, som är hög och upphöjd, och vars mantelsläp uppfyller templet med härlighet. När de ser framtiden, då hela jorden skall bli full av hans härlighet, återljuder den triumferande lovsången från den ene till den andre i melodisk sång: ’Helig, helig, helig är Herren Sebaot.’ De är fullkomligt tillfredsställda med att förhålliga Gud; och i hans närvaro, under hans välbehags leende, önskar de ingenting mer. I att bära hans avbild, i att utföra hans tjänst och tillbe honom, når deras högsta strävan sin fulla uppfyllelse.”

”Den syn som gavs åt Jesaja framställer Guds folks tillstånd i de sista dagarna.” Review and Herald, 22 december 1896.

Johannes i Uppenbarelseboken kapitel tio och även i kapitel arton, samt Jesaja i kapitel sex och därtill syster Whites kommentarer, placerar alla dessa illustrationer av att jorden upplyses av Guds härlighet vid samma punkt i historien. Hela jorden bevittnade de händelser som ägde rum den 11 september 2001. Milleriterrörelsens fortskridande historia, som avslutades 1863, förebildade den historia då den mäktige ängeln i Uppenbarelseboken arton stiger ned tillsammans med den historia som är förbunden med den ängel som steg ned i Uppenbarelseboken kapitel tio. Med dessa inledande premisser på plats skall vi återvända till den prövningsprocess som framställs i Fjärde Moseboken kapitel fjorton. Sedan Mose hade gått i förbön för rebellerna som önskade återvända till Egypten och stena Josua och Kaleb, godtar Gud Moses förbön.

Och Herren sade: Jag har förlåtit efter ditt ord. Men så sant jag lever, skall hela jorden uppfyllas av Herrens härlighet. Ty alla de män som har sett min härlighet och mina tecken, som jag gjorde i Egypten och i öknen, och som nu har frestat mig dessa tio gånger och inte har hört min röst, de skall sannerligen inte få se det land som jag med ed har lovat deras fäder, och ingen av dem som väckte min vrede skall få se det. Men min tjänare Kaleb, därför att han hade

en annan ande i sig och fullt ut har följt mig, honom skall jag föra in i det land dit han gick, och hans avkomma skall besitta det. 4 Moseboken 14:20–24.

Den historia som här framställs i Fjärde Moseboken fjorton är det slutliga provet för det gamla Israel, och deras misslyckande beseglade för dem döden i öknen under de följande fyrtio åren. Historien är direkt förbunden med Uppenbarelsboken arton, ty där förkunnade Gud att ”så sant som” Gud lever, ”hela jorden skall uppfyllas av Herrens härlighet.” Det är ett mycket kraftfullt uttalande som Gud infogar i denna historiska skildring, och därigenom betonar Han att den historia som framställs i Fjärde Moseboken kapitel tretton och fjorton pekade fram mot den mäktiga rörelsen hos ängeln i Uppenbarelsboken arton. Eftersom Uppenbarelsboken arton utgör slutet för Guds kvarlevande folk, åskådliggörs också början för Guds kvarlevande folk i det avsnitt vi här betraktar i Fjärde Moseboken.

Den 11 augusti 1840, vid uppfyllelsen av en islamprofetia om det andra veropet, prövades det tidigare utvalda förbundsfolket av Elias budskap, som just hade visat sig vara riktigt.

Den 11 september 2001, vid uppfyllelsen av en islams profetia om det tredje ve, utmärkte det forna utvalda förbundsfolket början av domen över de levande såsom Elias budskap, vilket just hade bevisats vara riktigt.

Elia-budskapet i Millerit-rörelsens historia var inramat i den profetiska tidens kontext.

Elia-budskapet den 11 september 2001 var inramat i sammanhanget av historiens upprepning. Den 11 september 2001 upprepade historien från den 11 augusti 1840, ty båda datumen representerar uppfyllelsen av en profetia om islam, och båda markerar ängeln nedstigande, vilken syster White sade är ”ingen mindre person än Jesus Kristus”. Fastän syster White aldrig säger att ängeln i Uppenbarelsboken arton ”var ingen mindre person än Jesus Kristus”, såsom hon gör om ängeln i Uppenbarelsboken tio, upplyser ängeln i Uppenbarelsboken arton jorden med ”sin” härlighet, och Skrifterna visar tydligt att det är Jesu Kristi härlighet som upplyser jorden.

Det redskap för dom som åstadkom prövningen av protestanterna i begynnelsen var den milleritiska rörelsen såsom representerad av Elia. Det redskap för dom som åstadkommer prövningen av sjundedagsadventismen i slutet är Elia-rörelsen såsom representerad av de etthundrafyrtiofyra tusen. Symbolen Elia har mer än en betydelse, och även om han representerar Miller och den milleritiska rörelsen, representerar han också de etthundrafyrtiofyra tusen.

”Mose på förklaringsberget var ett vittne om Kristi seger över synden och döden. Han representerade dem som skall träda fram ur graven vid de rättfärdigas uppståndelse. Elia, som hade tagits till himlen utan att se döden, representerade dem som skall leva på jorden vid Kristi andra ankomst och som skall bli ”förvandlade, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunen”; då ”detta förgängliga måste klä sig i oförgänglighet” och ”detta dödliga måste klä sig i odödlighet”. 1 Korintherbrevet 15:51–53. Jesus var klädd i himlens ljus, sådan han skall framträda när han kommer ”för andra gången, inte för att bära synd utan för att frälsa”. Ty han skall komma ”i sin Faders härlighet med de heliga änglarna”. Hebreerbrevet 9:28; Markus 8:38. Frälsarens löfte till lärjungarna uppfylldes nu. På berget framställdes det framtida härlighetens rike i miniatyr — Kristus konungen, Mose som representant för de uppståndna

heliga och Elia för dem som blivit upptagna.” Messias, s. 412.

Förbundsfolket som lämnas åt sidan utgör majoriteten, tio mot två. Många är kallade, men få är utvalda. Misslyckandet i det tionde provet grundade sig på huruvida den onda rapporten eller den goda rapporten om det utlovade landet förkastades eller mottogs. Således visar den historia som här framställs att seger eller nederlag i den fortskridande prövningens historia är grundad på ett val mellan två metodologier som tolkar samma information.

Alla tolv spejarna såg det utlovade landet, men två olika slutsatser drogs om vad det utlovade landet representerade. Den ena rapporten var driven av mänsklig fruktan, den andra av tro. Den ena gav uttryck åt en önskan att förkasta Guds ledning och återvända till slaveriet i Egypten, och den andra rapporten gav uttryck åt en önskan att förtrösta på Guds ledning och gå vidare in i det utlovade landet.

I den milleritiska rörelsen valde majoriteten likaså att återvända till Babylons trældom och bli hennes döttrar, och detta var manifestationen av deras beslut att förkasta den förste ängels profetiska budskap. De trogna Milleriterna valde att följa den förste ängels profetiska budskap, även efter det skenbara misslyckandet vid den första besvikelsen våren 1844. Berättelsen i Fjärde Moseboken framställer två olika ”rapporter” från de tolv spejarna, vilka representerar två olika analyser av samma profetiska budskap. År 1863 tog den laodiceiska adventismen inte emot ett profetiskt budskap; den förkastade ett tidigare etablerat profetiskt budskap. År 1863 återvände den laodiceiska adventismen till och godtog den bibliska metodologi som motsatte sig William Miller genom hela hans verksamhet. De som förkastade det profetiska budskapet och önskade återvända till trälldomen förebildades av upprorsmakarna i Fjärde Moseboken fjorton, vilka till slut dog i öknen.

Talet tio har, när det betraktas som en symbol, liksom alla symboler mer än en betydelse. Dess symboliska innebörd måste förstås utifrån sammanhanget i det avsnitt där det förekommer. ”Tio” som symbol kan representera förföljelse. Det kan representera en prövning. Det kan representera den tiofaldiga föreningen av Europas kungar, Israels nordliga stammar och Förenta nationerna. I församlingen i Smyrna skulle Guds folk lida nöd i tio dagar.

Frukta inte för något av det som du kommer att få lida. Se, djävulen skall kasta några av er i fångelse, för att ni må prövas; och ni skall få utstå vedermöda i tio dagar. Var trogen intill döden, så skall jag ge dig livets krona. Uppenbarelseboken 2:10.

Historikerna hänvisar till den förföljelse som Diocletianus genomförde i Smyrnas historia, eftersom den var den mest svåra förföljelsen i Smyrnas historia, och den varade i tio år. Andra historiker identifierar tio olika förföljelser i Smyrnas historia. Hur som helst utfördes de av det kejsrerliga Rom, som i Daniel sju framställs genom tio horn. Dessa tio kungar var de kungar, förebildade av Ahab, som begick otukt med påvedömet och var det redskap för förföljelse som påvedömet använde för att fullborda blodbadet under den mörka medeltiden. ”Tio” representerar den statsmakt som utför förföljelsen för Isebels räkning. I Daniel kapitel ett symboliserar ”tio” en prøvotid.

Pröva, jag ber dig, dina tjänare i tio dagar, och låt dem ge oss grönsaker att äta och vatten att dricka. Låt sedan vårt utseende betraktas inför dig, och utseendet hos de unga män som äter av kungens mat; och gör med dina tjänare såsom du då finner för gott. Så samtyckte han till dem i denna sak och prövade dem i tio dagar. Och vid slutet av de tio dagarna visade sig deras utseende vara skönare och deras kroppar bättre vid hull än alla de unga män som åt av kungens mat. Daniel 1:12–15.

I Fjärde Moseboken 14 hade det forntida Israel provocerat Gud tio gånger, vilket representerar tio prövningar under en tidsperiod.

Men så sant jag lever, skall hela jorden uppfyllas av Herrens härlighet. Ty alla de män som har sett min härlighet och mina under, som jag gjorde i Egypten och i öknen, och som nu dessa tio gånger har frestat mig och inte har lyssnat till min röst. 4 Moseboken 14:21, 22.

Om du skulle söka på internet efter förståelsen av vilka särskilda uppror som utgör de nio upproren eller de misslyckade prövningarna från befrielsen vid Röda havet fram till den tionde prövningen, skulle du finna några variationer beträffande vilka av det forntida Israels misslyckanden som bör räknas som ett av dessa tio prov. Jag hävdar att befrielsen vid Röda havet, som uttryckligen har identifierats som motsvarande den 22 oktober 1844, är början på de tio prövningarna och därför den punkt där man bör börja räkna de prövningar som uppstod från 1844 till 1863. Det hade förekommit en fortskridande prövningsprocess som började år 1798, när Daniels bok öppnades, och den processen omfattade historien om den förste och den andre ängelns budskap, vilka nådde sin avslutning vid den tredje ängelns ankomst den 22 oktober 1844.

”I Minneapolis gav Gud dyrbara sanningens ädelstenar åt sitt folk i nya sammanhang. Detta ljus från himlen förkastades av somliga med all den halsstarrighet som judarna visade, när de förkastade Kristus, och det talades mycket om att stå fast vid de gamla landmärkena. Men det fanns bevis för att de inte visste vad de gamla landmärkena var. Det fanns bevis, och det fanns resonemang utifrån Ordet, som rekommenderade sig för samvetet; men människors sinnen var låsta, tillslutna för ljusets inträde, därför att de hade bestämt att det var en farlig villfarelse som flyttade de ”gamla landmärkena”, fastän det inte flyttade en enda påle av de gamla landmärkena, utan de hade förvrängda föreställningar om vad som utgjorde de gamla landmärkena.

”Tidens utgång år 1844 var en period av stora händelser, som öppnade för våra häpna ögon den rening av helgedomen som ägde rum i himlen och som hade ett avgörande samband med Guds folk på jorden, [liksom] den förste och den andre ängelns budskap och den tredje, vilken vecklade ut baneret på vilket stod inskrivet: ’Guds bud och Jesu tro.’ Ett av landmärkena under detta budskap var Guds tempel, sett i himlen av hans sanningsälskande folk, och arken som innehöll Guds lag. Ljuset från sabbaten i det fjärde budet lyste med sina starka strålar på överträdarna av Guds lags stig. De ogudaktigas icke-odödlighet är ett gammalt landmärke. Jag kan inte påminna mig något annat som kan hänföras till de gamla landmärkena. Hela detta rop om att förändra de gamla landmärkena är helt och hållet inbillat.” The 1888 Materials, 518.

Den 22 oktober 1844 anlände den tredje ängeln med ett budskap i sin hand.

”När Jesu tjänst i det heliga avslutades, och han gick in i det allra heligaste och stod inför arken som innehöll Guds lag, sände han ännu en mäktig ängel med ett tredje budskap till världen. En skriftrulle lades i ängelns hand, och när han steg ner till jorden i kraft och majestät, förkunnade han en fruktansvärd varning, med det mest förfärliga hot som någonsin burits fram till människan.” Early Writings, 254.

Den 22 oktober 1844 steg en ängel ned med en bokrulle i sin hand som Guds folk skulle äta. De ”landmärkens” läror som då identifieras skulle antingen ätas och tas emot eller förkastas och inte ätas. När den tredje ängeln kom med bokrullen i sin hand, representerade budskapet i bokrullen sex prövande sanningar. Dessa sex prövningar identifierades som ”tidens förlopp”, vilket representerade de tvåtusentrehundra årens profetia; domen, framställd som ”helgedomens rening”; de tre änglarnas budskap; ”Guds lag”; ”sabbaten”; och de dödas tillstånd, framställt som ”själens icke-odödlighet”.

Dessa sex sanningar är naturligtvis inbördes förbundna, men de identifierades var för sig som landmärken. Somliga kanske inte vill inbegripa tidens förgång i denna förteckning, men uppenbarligen förkastade många sanningen att den 22 oktober 1844 var en verklig uppfyllelse av profetian. De bestod inte det provet, vilket naturligtvis hindrade dem från att brottas med de prövningar som följde. Guds prövningsprocess har gång på gång fastställts vara en fortskridande process som kräver seger över det prov man först får, innan man kan bli delaktig i det följande provet.

”När vi började framlägga ljuset över sabbatsfrågan, hade vi ingen klart utformad uppfattning om den tredje ängelns budskap i Uppenbarelseboken 14:9–12. Tyngdpunkten i vårt vittnesbörd, när vi trädde fram inför folket, var att den stora andra adventrörelsen var av Gud, att det första och det andra budskapet hade gått ut och att det tredje skulle ges. Vi såg att det tredje budskapet avslutades med orden: ’Här är de heligas tålmod: här är de som håller Guds bud och Jesu tro.’ Och vi såg lika tydligt som vi nu ser att dessa profetiska ord antydde en sabbatsreform; men beträffande vad tillbedjan av vilddjuret, som nämns i budskapet, var, eller vad vilddjurets bild och märke var, hade vi ingen fastställd uppfattning.”

”Gud lät genom sin Helige Ande ljus lysa fram över sina tjänare, och ämnet öppnade sig gradvis för deras sinnen. Det krävdes mycket studium och bekymrad omsorg för att utforska det, länk efter länk. Genom omsorg, ångslan och oavbrutet arbete har verket gått framåt, tills de stora sanningarna i vårt budskap, en klar, sammanhängande, fullkomlig helhet, har givits åt världen.

”Jag har redan talat om min bekantskap med äldste Bates. Jag fann honom vara en sann kristen gentleman, hövlig och vänlig. Han behandlade mig lika ömt som om jag hade varit hans eget barn. Första gången han hörde mig tala visade han djupt intresse. Sedan jag hade slutat tala reste han sig och sade: ’Jag är en tvivlande Tomas. Jag tror inte på syner. Men om jag kunde tro att det vittnesbörd som systemen i kväll har framfört verkligen var Guds röst till oss, skulle jag vara den lyckligaste mannen i livet. Mitt hjärta är djupt gripet. Jag tror att talaren är uppriktig, men kan inte förklara hur det kommer sig att hon har fått se de underbara ting som hon har berättat för oss om.’”

”Några månader efter mitt giftermål deltog jag tillsammans med min man i en konferens i Topsham, Maine, där äldste Bates var närvarande. Han trodde då ännu inte fullt ut att mina syner var från Gud. Det mötet var en tid av stort intresse. Guds Ande vilade över mig; jag blev hänryckt i en syn av Guds härlighet och fick för första gången se andra planeter. Sedan jag kommit ur synen, berättade jag vad jag hade sett. Äldste B. frågade då om jag hade studerat astronomi. Jag sade honom att jag inte kunde erinra mig att jag någonsin hade sett i en bok om astronomi. Då sade han: ’Detta är av Herren.’ Jag hade aldrig tidigare sett honom så fri och lycklig. Hans ansikte strålade av himlens ljus, och han förmanade församlingen med kraft.” Testimonies, band 1, 78–80.

Visserligen är alla dessa läromässiga provningar sammanlänkade, men de är också provningar som kan avskiljas, och de öppnades gradvis för Guds tjänare. Det finns många kyrkor som håller sjundedagssabbaten, men som förkastar de tre änglarnas budskap. De förkastar sanningen att domen började den 22 oktober 1844, men håller ändå sabbaten. Dessa läromässiga provningar är sammanlänkade men utgör sex särskilda provningar.

Såsom nyss illustrerats av Joseph Bates, sjökaptenen som var väl förtrogen med astronomi, tog han emot Profetians Ande, som han tidigare hade förkastat. I december 1844 mottog Ellen White sin första syn, och det sjunde provet kom över rörelsen.

”Bibeln måste vara er rådgivare. Studera den och de vittnesbörd Gud har gett; ty de motsäger aldrig hans Ord. Om Vittnesbörden inte talar i enlighet med Guds ord, förkasta dem. Kristus och Belial kan inte förenas.” Selected Messages, bok 3, s. 33.

Kort efter den stora besvikelsen understödde syster White en artikel som angav att Kristus den 22 oktober 1844 gick från det heliga in i det allra heligaste. Hon rekommenderade publikationen till ”varje helig”.

”Jag tror att helgedomen, som skall renas vid slutet av de 2300 dagarna, är det Nya Jerusalems tempel, i vilket Kristus är en tjänare. Herren visade mig i en syn, för mer än ett år sedan, att broder Crosier hade det sanna ljuset angående helgedomens rening, etc.; och att det var hans vilja att broder C. skulle skriva ned den framställning som han gav oss i Day-Star, Extra, den 7 februari 1846. Jag känner mig helt bemyndigad av Herren att rekommendera detta Extra till varje helig.” A Word to the Little Flock, 12.

Hennes godkännande gällde Crosiers beskrivning av Kristi förflyttning till det allra heligaste, men artikeln innehöll flera felaktiga läror, däribland den avfälliga protestantismens lära att ”det dagliga” i Daniels bok representerade Kristi tjänst. Hon nedtecknade därför ett klargörande som först publicerades 1850 och senare togs med i boken Early Writings. Där fastslog hon att ”de som förkunnade domstimmens rop hade den rätta uppfattningen om ’det dagliga’.”

”Sedan såg jag beträffande det ’dagliga’ (Daniel 8:12) att ordet ’offer’ hade införts genom människors vishet och inte hör till texten, och att Herren gav den rätta förståelsen av det åt dem som förkunnade budskapet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla eniga om den rätta förståelsen av det ’dagliga’; men i förvirringen sedan 1844 har andra uppfattningar antagits, och mörker och förvirring har följt.” Early Writings, 74.

Ämnet om ”det dagliga” i Daniels bok blev en symbol för adventismens återgång till den avfälliga protestantismens metodologi under den tidiga delen av nittonhundratalet, och i dag har den korrekta milleritiska förståelsen av ”det dagliga” förkastats av adventismens teologer. Det har förkastats, trots att Syster White klart och tydligt identifierade att milleriterna hade rätt när de identifierade ”det dagliga” som hedendomens sataniska makt. De förkastade sanningen om ”det dagliga” inte bara i strid med hennes inspirerade bekräftelse på att milleriternas förståelse var korrekt, utan också i direkt strid med att hon uttryckligen identifierade den falska läran, som lär att ”det dagliga” representerar Kristi helgedomstjänst, som frambringad av ”änglar som hade drivits ut ur himlen!”

”Och där var broder Daniells, vars sinne fienden bearbetade; och ditt sinne och äldste Prescotts sinne bearbetades av de änglar som fördrevs från himlen.” Manuscript Releases, volym 20, 17.

Hennes djupgående avvisande av det som adventismen nu använder som en av sina ”fabelrätter” var så skarpt, därför att Daniells och Prescott tog en symbol för satanisk makt (hedendomen) och tillskrev denna symbol åt Kristi (Hans helgedomstjänst). Detta utgör åtta läroprövningar.

Det nionde provet i den historia som leder fram till 1863 är framställningen av Habackuks andra tavla år 1850. Det banbrytande 1843-diagrammet framställdes år 1842 och kallas endast 1843-diagrammet därför att det förutsade Kristi återkomst år 1843. Befallningen att framställa en andra tavla av Habackuk gavs till syster White år 1850. Framställningen av Habackuks två tavlor sammanlänkar den första och den andra ängels historia med den tredje ängels historia. I sin sons biografi över hennes liv och verk ger han en översikt över de händelser som ledde fram till framställningen av 1850-diagrammet. Detta gör han genom att välja ut relevanta uttalanden av syster White och tillfogar sin egen kommentar i översikten.

”När vi återvände till broder Nichols gav Herren mig en syn och visade mig att sanningen måste göras tydlig på tavlor, och det skulle förmå många att besluta sig för sanningen genom den tredje ängels budskap, då de två föregående gjordes tydliga på tavlor.” —Brev 28, 1850.

”I denna syn visades hon också det som skulle ge James White mod att fortsätta utgivningen:

”Jag såg också att det var lika nödvändigt att tidskriften blev utgiven som att budbärarna gick ut, ty budbärarna behöver en tidskrift att bära med sig, innehållande närvarande sanning, att lägga i händerna på dem som hör, och då skulle sanningen inte blekna ur sinnet. Och att tidskriften skulle gå dit budbärarna inte kunde gå.—Ibid.

Arbetet med den nya tavlan påbörjades genast, och tillfälle gavs att underrätta bröderna om den i det nummer av Present Truth som James gav ut följande månad:

”Tabellen. En kronologisk tabell över Daniels och Johannes syner, utarbetad för att tydligt åskådliggöra den närvarande sanningen, håller nu på att litograferas under broder Otis Nichols’ tillsyn, från Dorchester, Massachusetts. De som undervisar om den närvarande sanningen kommer att få stor hjälp av den. Ytterligare meddelande om tabellen kommer att ges framdeles.—Present Truth, november 1850.

”Vid slutet av januari 1851 var tavlan färdig och annonserades ut för 2 dollar. James White var mycket tillfreds med den och erbjöd den utan kostnad till ’dem som Gud har kallat att förkunna den tredje ängelns budskap’ (Review and Herald, januari 1851). Några generösa gåvor hade bidragit till att täcka kostnaden för utgivningen.” Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, volym 1, 185.

Med avseende på 1843 års karta skrev syster White att den hade varit ledd av Gud.

”Herren visade mig att 1843 års karta var ledd av hans hand, och att ingen del av den borde ändras; att siffrorna var sådana som han ville ha dem. Att hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän hans hand togs bort.” Review and Herald, 1 november 1850.

När hon återgav det ljus som var förbundet med befallningen att framställa en annan karta år 1850, gav hon samma gudomliga bekräftelse åt 1850 års karta som hade givits beträffande 1843 års karta, samtidigt som hon också klargjorde att andra kartor som då framställdes inte var godtagbara för Herren. Befallningen att framställa en ny karta förenades med en befallning att trycka en ny publikation.

”Jag såg att arbetet med att göra tavlor var helt felaktigt. Det hade sitt ursprung hos broder Rhodes och fullföljdes av broder Case. Medel har använts till att göra tavlor och forma ohyfsade, motbjudande bilder för att framställa änglarna och den härlige Jesus. Jag såg att sådana ting var misshagliga för Gud. Jag såg att Gud var med i utgivningen av tavlan genom broder Nichols. Jag såg att det fanns en profetia om denna tavla i Bibeln, och om denna tavla är avsedd för Guds folk, om den är tillräcklig för en, så är den det för en annan, och om någon behövde en ny tavla målad i större skala, så behöver alla den i lika hög grad.

”Jag såg att det hos broder Case fanns en rastlös, orolig, otillfredsställd och otacksam känsla som åstundade ännu en karta. Jag såg att dessa målade kartor hade en skadlig verkan på församlingen. Det framkallade en lättsinnig, tom och gycklande anda i mötet.”

”Jag såg att de planscher som Gud hade förordnat gjorde ett gynnsamt intryck på sinnet, även utan någon förklaring. Det finns något ljust, älskligt och himmelskt i framställningen av änglarna på planscherna. Sinnet leds nästan omärkligt till Gud och himlen. Men de andra planscherna som har framställts väcker avsmak hos sinnet och får tanken att dröja mer vid jorden än vid himlen. Bilder som föreställer änglar liknar snarare onda andar än himlens varelser. Jag såg att planscherna i dagar och veckor hade upptagit broder Cases sinne, när han borde ha sökt himmelsk vishet från Gud och borde ha vuxit i Andens nådegåvor och i kunskapen om sanningen.

”Jag såg att om de medel som har slösats bort på att ge ut tabeller i stället hade använts till att i traktater osv. framställa sanningen klart för bröderna, skulle det ha gjort mycket gott och räddat själar. Jag såg att arbetet med att göra tabeller har spritt sig som febern.” Manuscript Releases, nr 13, 359; 1853.

Hon förklarar tydligt att ”Gud var med i utgivandet av [1850 års] tavla genom broder Nichols”, och att det fanns ”en profetia [Habackuk två] om denna tavla i Bibeln”. Hon fastslog också att

”tavlorna” [plural; 1843 och 1850], som var ”förordnade av Gud, gjorde ett gynnsamt intryck på sinnet, även utan en förklaring.” Habackuk två befälde milleriterna att göra synen tydlig på tavlor, (i plural), så att den som läste de två tavlorna kunde löpa hit och dit i Guds Ord. De gudomliga tavlorna behövde inga tillagda förklaringar, vilket däremot var fallet med Uriah Smiths förfälskade tavla från 1863.

Och Herren svarade mig och sade: Skriv upp synen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må skynda vidare. Habackuk 2:2.

Det tionde provet är denna artikels fokus. Utifrån de tio prov som Moses hänvisar till i fjortonde kapitlet i Fjärde Moseboken framlägger de hebreiska lärde och andra teologer skiftande uppfattningar om vilka händelser i historien från räddningen vid Röda havet till de tio spejarnas uppror som kan åsyftas. Upproren i denna historia erbjuder några olika möjligheter att välja mellan, men det är säkert att det tionde provet markerar början på fyrtio år av död genom fortgående förslitning i öknen, till dess att alla upprorsmän som hade nått ansvarsåldern var döda.

På liknande sätt kan somliga invända mot mitt val av dessa tio läromässiga provostenar, eftersom det kan finnas variationer som synes bättre än det jag här framlägger. Med detta sagt är den tionde och sista provostenen lika tydlig som de tio spejarnas uppror. Det var förkastandet av de sju tiderna i Tredje Moseboken tjugosex. Det finns flera profetiska bevis som stöder denna identifiering.

I nästa artikel kommer vi att börja identifiera de profetiska vittnesbörd som bekräftar uppfattningen att de sju tiderna i Tredje Mosebok 26 utgör det tionde och slutliga misslyckandet för det laodiceiska adventismen.

”När Guds kraft vittnar om vad som är sanning, skall den sanningen stå fast för evigt såsom sanningen. Inga senare antaganden, som strider mot det ljus Gud har givit, får hysas. Människor kommer att träda fram med uttolkningar av Skriften som för dem är sanning, men som inte är sanning. Sanningen för denna tid har Gud givit oss som en grundval för vår tro. Han själv har lärt oss vad som är sanning. Den ene skall träda fram, och sedan en annan, med nytt ljus som motsäger det ljus Gud har givit under bekräftelse av sin Helige Ande.

”Några få lever ännu, som gick igenom den erfarenhet som vanns vid grundläggandet av denna sanning. Gud har i nåd skänkt dem livet, för att de, om och om igen, ända till livets slut, skall återge den erfarenhet genom vilken de gick, liksom aposteln Johannes gjorde ända till sitt livs slut. Och de fanaförare som har fallit i döden, skall tala genom nytryckningen av sina skrifter. Jag har fått undervisning om att deras röster på detta sätt skall höras. De skall bära sitt vittnesbörd om vad som utgör sanningen för denna tid.

”Vi skall inte ta emot orden från dem som kommer med ett budskap som motsäger de särskilda punkterna i vår tro. De samlar ihop en mängd bibelställen och staplar dem som bevis kring sina påstådda teorier. Så har det skett gång på gång under de senaste femtio åren. Och medan Skrifterna är Guds ord och skall respekteras, är tillämpningen av dem, om en sådan tillämpning rubbar en enda pelare i den grundval som Gud har upprätthållit dessa femtio år, ett stort misstag. Den som gör en sådan tillämpning känner inte till den underbara uppenbarelsen av den helige Ande som gav kraft och styrka åt de tidigare budskap som har kommit till Guds

folk.” Selected Messages, bok 1, 161.